leida, kui suure liiwaga täidetud kottide taga, mis laewadega sadamasse ja sealt laagrisse weeti.

Siit kantsidelt on nemad rohkem aasta järestiku suurtükide kuulisi ja tulepombisi Sewastopoli linna peale kui rahet pillutanud, aga siiski ei jõudnud nad linna ärawõita, kust meie wahwad sõamehed niisamoti ööd ja pääwad wäsimata surmawaid kuulisi nende peale raputasid, — surma surmaga kätetasudes. Meie wää ülemate päälikute tarkus ja sõameeste tüdimata wirkus tegid Jumala abiga wõimalikuks, waenlaste alaliste tule keskel linna pääw pääwalt tugewamaks ehitada; ega jõudnud ka waenlased maa poolt teed ial nõnda kinni panna, et meie wägi rahwast ja moona lisaks ei oleks saanud. Ja kui nemad wiimaks raskel werewalamisel surnu kuhjade üle ronides ühe linna osa enda käte saiwad, kus palju kiwi kiwi peal enam ei olnud, siiski jäi kindel linna pesa kunni sõa lõpuni Wenelaste kätte.

Sest aeast saadik, kus aearamatute ülespanemised muiste põlwe aasta-tuhandete põuest sõnumid kuulutawad, ei ole tänase pääwani maailmas weel kuskil seda nähtud ehk kuuldud, et ükski linn nii pikalt waenlaste tungi wasta seisnud, kui Sewastopol, Musta mere rannas. Üks tark mees on wälja arwanud, et Pantsuse keisri Napoleoni I. walitsuse aeal, kelle wägewad sõawäed enamiste kõik maad läbi käinud ja palju kuulsaid lahingid wõitnud, neis lahingites ühtekoko arwatud niipalju püssirohtu ja suurtüki kuulisi ei ole kulutanud, kui Sewastopoli

linna häwitamiseks üksi äraraisati. Siin oli Jumala käsi linnale hoidjaks.

Aga ka waenlastele peame, õigust tehes, kiituseks kuulutama, et nemad kui mehina poead: nälga, suwe palawad, talwe külma, tõbede kurna ja palju muud waewasi tüdimata kannatanud, ja seal juures ial ära ei wäsinud õige sõamehe kohut igapidi täites, ega tegemata ei jätnud, mispärast neid kodund wälja oli saadetud. Sellepärast wõiwad emad igas kohas oma poegade peale uhked olla, kes Sewastopoli linna all, olgo kas pealetungijad ehk wastapanejad, elu päiwi lõpetanud, ehk kellele Jumal õnneks kinkinud, eluga sealt tagasi peasta. Nende wahwuse ja tüdimata wastapidamise mälestus jääb kustumata aearamatutesse põlwest põlweni seisma, ja kui nende põrmust wõetud kehad juba ammugi põrmuks jälle pudenenud, jääb nende nimede auu, kui hiilgaw eha täht taewa sõrwa, alati paistma.

Nii kaua kui weel laulu-suust
On wahwa tegu ülendamas,
Nii kaua kiitus' kuulutusi
Sewastopoli nimetamas:
Kus mehe poead wahwal tööl
Ei pääwal wäsind ega ööl.
Kes surma läks kui wõidumees,
Ei lõpend, — elab auu sees;
Sest tulew' põlwe rahwa sugu
Saab laial kiitma nende lugu.

Inglis sõawägi seisis penikoorma kaugusel sada-